

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

19 אוקטובר 2020

תלה"מ 20-09-55549 פ. נ' פ.

דיון ג. הורי

לפני כבוד השופט ארז שני

התובע: א פ.

נגד

הנתבעת: צ. פ.

נוכחים:

התובע בעצמו

הנתבעת ובא כוחה - עורך דין צדוק יוסי

החלטה

ביום 24.09.2020 הניח התובע, אב לשלושה ילדים, תובענה שניה שעניינה, כפי המוגדר, "ניכור הורי".

אמרתי תביעה שניה, שכן תביעה אחרת הוגשה תוך עקיפת המנגנון של יישוב סכסוך ומשכך נתן המותב העיקרי, כבוד השופט ו. פינקלשטיין-שבית (להלן: "המותב"), פסק דין אשר חייב את התובע לעבור קודם במסלול יישוב הסכסוך.

אומר התובע ובצדק כי עניינה של התביעה גם של הבקשה שלפניי, אינו בבתם הבגירה של הצדדים ושוגה האם אם היא סוברת שיש סמכות לבית המשפט או יכול בית המשפט לחייב את הבת הבגירה להשתתף בהליכים שבכאן.

ברור לי לגמרי שיכול ולבת יש השפעה, אך יש לה גם זכויות שלא להשתתף בהליך שהיא, למעשה, אינה צד לו.

שני הקטינים הם בני 11 ו-16 שנים.

על-פי הנטען בתובענה, אזי בסופו של חודש מאי 2020 סטר האב לבן בן ה-16, הבת הזמינה משטרה תוך שהאירועים מתרחשים בביתו של האב, משטרת ישראל הרחיקה את האב לכשבוע ימים ובנסיבות אלה קל לי להאמין לעורך דין צדוק, הטוען שבמקום פרצה "מיני מהומה" אשר עירבה גם את השכנים.

לשיטתו של האב מיום 15.06.2020 וראה סעיף 15 לתביעתו, חדלו הילדים להיות עמו בקשר בעקבות אותו אירוע.

על-פי התובענה נדרש בית המשפט, אף שעד הגשת התובענה חלפו כשלושה חודשים, לחייב את כל הילדים כולל הבגירה, לשהות אצל האב במועדים הכתובים בפסק הדין המקורי, לחייב את האב בקנס של 250 ₪ בגין היעדרות של כל ילד מן הביקור, להחזיר את הבן הצעיר ללימודים בבית ספר אשר ננקב בתובענה ולמנות עובדת סוציאלית.

עוד טרם אפנה לבקשה שלפניי אומר, כי כאשר קטין בוודאי קטין צעיר כפי, מצוי בנתק מאחד מהוריו, הרעיון שאפשר לחזור לפסק דין מקורי מבלי ללוות את הדבר בטיפול ובאופן תהליכי הוא בגדר יותר התנצחות מאשר בוחן מציאות ריאלי.

קטין אינו חפץ שניתן להתעלם מרגשותיו ולומר לו "אנו חוזרים למה שהיה פעם" מבלי לבדוק את נסיבות הקשר ואת צרכיו הרגשיים של הקטין.

כך או אחרת, כשבועיים חלפו מיום הגשת התובענה והנה, הניח האב בקשה למתן סעדים דחופים אשר הופנתה לנשיאת בית משפט השלום בתל-אביב יפו. בכל הכבוד, הדבר נראה לי דומה לניסיונו של האב לעקוף את מסלול יישוב הסכסוך בשעתו.

אמירתו של האב כי לשיטתו לא נתנה לו השופטת סעד מספיק מהיר תוך שבועיים מהרגע שהגיש את התביעה או אז זכאי הוא לפנות לנשיא, אינה ממן העניין, ואסביר.

נכון שבימים אלה יצא תחת ידי נשיאת בית המשפט העליון נוהל המחייב דיון תוך 14 יום, במקרים של נתק בקשר בין קטין לבין הורהו.

אלא מאי, שכאשר מוגשת תובענה ללא בקשה אין בית המשפט יכול לדעת שיש בקשה לסעד דחוף וכאשר המצב בין הצדדים הוא כזה שיש עוד 18 תיקים קשורים המטפלים בעניינם של הצדדים, אין לתובע לא זכות קנויה לפנות לנשיא בית המשפט בדרישה שתינתן החלטה כלשהי, שהרי כפי שאני מסביר, טיפל המותב העיקרי ב- 18 תיקים שונים של הצדדים, למשל תלה"מ 50440-06-20, י"ס 50430-06-20 ; פסק דין מפורט אשר ניתן בחודש אפריל 2019 והסוקר בין השאר את התנהלות האב.

הנוהל אשר יצא תחת ידי נשיאת בית המשפט העליון חייב שימת לב בית המשפט תוך 14 יום למצבי נתק, אך אין הוא יוצר זכות קנויה לתובע כל פעם שהוא חוזר על בקשה, לדיון מחדש תוך 14 יום.

כך או אחרת, הבקשה אשר "זכתה" למספר 2 לא הונחה בפני כבוד הנשיא, שהרי אין מדובר בעניין הדורש החלטה של כבוד הנשיא והמותב לא דקדק עם התובע והורה את שאמרתי קודם, שאם חפץ התובע בסעד דחוף יואיל ולמצער להגיש בקשה.

התובע פעל כפי הנחיית המותב ומשכך הורה המותב להניח את התיק בפניי, אגב התנהלותו של מחוז תל-אביב יפו המאפשרת לשופט להעביר את הדיון בתיק לשופט מוקד.

באופן סופי ובצדק, כאמור, הסיר האב בדיון היום את עניינה של הבת מסדר היום.

אחד מילדיהם של הצדדים הוא בבחינת מעין "מנותק קשר" משני הוריו.

לי, בגילי המופלג, אומר הדבר כי עייף הבן מלחצים, טוב לו במקום בו הוא לומד ואין הוא רוצה במועקה מכל מין וסוג.

מדובר בנער בן 16 שנים לערך, כאמור, וקל לי להבין אותו.

מסביר לי האב בתארו את הבן, כאיש גדל מימדים ומאיים בעצם ולכן סטר לו קלות. נדמה לי שכאשר ילד מתואר על-ידי אביו כגדל מימדים אשר כדי להרגיעו צריך לסטור לו קלות, נוצר הצידוק לבן ה- 16 להיות בקשר עם אביו כפי בחירתו ולא באילוץ של בית המשפט.

ואכן, מסביר לי האב כי בן ה- 16 אמר שיחזור להיות בקשר עם אביו כשיסתדרו הדברים עם האח הצעיר.

אני, כשלעצמי, יכול להניח שאולי יעזור הבן הגדול לבן הקטן, אך לעת הזו בוודאי שאין בדעתי לכפות על הנסטר להיות בקשר עם הסוטר, עד אשר יתנהל תהליך כלשהו הדרוש, לדעתי, בנסיבות העניין.

אמרתי קודם ואומר שוב, כי חולק אני על האב המסביר לי שצריך לכפות על בן ה- 11 לחזור לביקורים יומיומיים בביתו לא רק מפני שרעיונו של האב בפני המותב על ראייה בו כצהרון לצורך תחשיבי מזונות אינו ממן העניין, אלא בעיקר מפני שהקטין צריך ליווי טיפולי ונדמה לי שגם האב אשר חלקתי על בוחן המציאות שלו לעניין חידוש הביקורים לאלתר, צריך להדרכה.

אולי כדאי להזכיר כי הדין הישראלי אינו מאפשר אלימות כלפי קטין, הדין מגנה אלימות בכלל והמפעיל אלימות לא מפיו נלמד אם היה מדובר באלימות "קלה" או "בינונית" ובכל מקרה האלימות אינה לעניין.

הקטין בן ה- 16 לא תקף את אביו ולכן לא היה גם צורך ב"סטירת מנע". הדברים רק החמירו את המצב, כפי שלמדנו, ונוצר אירוע בעל משמעות וראה דבריי לעניין שכנים, משטרה וכו'.

על-פי הבקשה נתבקשתי כי "תישא האם באחריות עונשית שלא לומר פלילית, כמתעללת בחסר ישע".

בבקשה הנוספת נתבקשתי לצוות על קנס שיוטל על הנתבעת תוך שהאב מכתוב לי שהקנס יופנה לאוצר המדינה.

התבקשתי לאסור על הנתבעת להחזיק בחשבון בנק, כרטיס אשראי או רישיון נהיגה אם לא יחודש הקשר לאלתר כפי שהיה בעבר.

התבקשתי למנות אפוטרופא לדין, לצוות על משטרת ישראל לקיים את זמני השהות לרבות אכיפה, בדרך של מעצר.

כנראה חיבה לו לאב לקיצורי דרך.

הדין הישראלי יוצר מדרג במקרים של הפסקת קשר. הוא איננו יוצר מצב בו כאשר יש ניתוק קשר, מופעלת כלפי מי מן ההורים הסנקציה הקשה ביותר ועוד לא אמרתי דבר על אמירתה של האם, שלמרות הכל ברור לה שיש צורך בקשר בין האב לבין הקטין ולמעשה בקשר בין האב לשני הקטינים ולדברי האם חשוב גם הקשר בין הבת לבין האב.

נוצרת, אפוא, סתירה רבתה בין הצהרותיה של האם לפרוטוקול בדבר חשיבות הקשר לבין רצונו של האב כי תיוסר האם לאלתר ב"שוטים ובעקרבנים", יוטל עליה איום מאסר, קנס, המשטרה תבצע ביקורים.

בוחן מציאות וחוש מידה הוא לא רק חשוב מאוד, אלא אפילו הוכר על-ידי המחוקק (וראה, למשל תקנות סדר הדין האזרחי העומדות להיכנס לתוקף, בבחינת רפורמה במערכת המשפט).

כאשר עותר בעל דין לסעד קיצון וללא סיבה של ממש ובהתעלם ממעשיו שלו, או בתרומתו לעניין – נתפס הוא כמי שפועל או מנסה לפעול בחוסר תום לב דיוני.

אומר כי בשלב הנוכחי אין שום סיבה וצורך לערב את משטרת ישראל, גם לא להטיל סנקציות. איש לא אמר עדיין כי האם לא ציוותה להוראה כלשהי של בית המשפט.

קצת קשה לי להבין מה טעם בחר האב בהתנהלות כפי שבחר.

יחד עם זאת ברור לי ונדמה לי שברור לצדדים כולם, שאת הקשר בין הילדים לבין אביהם יש לחדש.

כמובן בדעתי למנות אפוטרופא לדין בשלב זה. מינוי אפוטרופא לדין משמעו הבעת אי אמון ביכולתם של שני הצדדים לפעול בסופו של יום לטובת הילדים – לא כזה הוא המצב לעת הזו.

הואיל וכך ניתנות סמכויות לפקידת הסעד אשר במחלקת הרווחה בעיריית גבעת שמואל, זאת על-פי סעיפים 19 ו-68 לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות על-מנת לחדש את הקשר בין, תחילה הבן ולאחר מכן גם הבן, אף לקבוע, לשנות, לצמצם ואף להרחיב את סדרי השהות שבין כל אחד מיחיד ההורים לבין הקטינים. **תוקף המינוי למשך 6 חודשים.**

אגב הפעלת סמכויותיה, לא תהא פקידת הסעד נזקקת להסכמת הצדדים או מי מהם.

מבוקש דיווח של שירותי הרווחה תוך 30 יום מהיום האם הותנע הקשר, תוך שאני מבהיר כי ניתן בהחלט, באופן הדרגתי לאתחל את הקשר במרכז קשר ובכך גם לבחון טענות בדבר אלימות, בין פיזית ובין רגשית. ניתן בהחלט לעסוק בבן תחילה, תוך מתן מנוח לבן ... בשלב הראשוני וניתן בהחלט לקבוע תדירות ביקורים בין במרכז הקשר ובין לאחר מכן מחוצה לו, תדירות ביקורים כפי שיקול דעת פקידת הסעד וזאת עד אשר יתבסס הקשר וייתייצב.

אומר לי האב כי הוא הבן "הכי נחמד". האמירה היא כשלעצמה מדאיבה.

מבקש אני מן המזכירות לקבוע מפגש בין ו.... לביני. בדעתי לקיים גם דיון לאחר המפגש על-מנת לשתף את ההורים בהתרשמותי.

הדיון ייקבע עם המפגש, בעוד כ- 45 ימים, על-מנת שיספיקו שירותי הרווחה להניח דיווח ראשוני כפי שביקשתי לעיל, על שולחני.

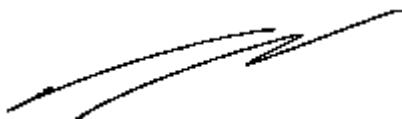
אין בהחלטתי זו כדי לשנות מאומה ממי מהחלטותיו של המותב ובכלל זאת דרישותיו משירותי הרווחה.

מחייב אני את ההורים להשתתף בהדרכה הורית, ככל שיורו על כך שירותי הרווחה.

המזכירות תפתח את "נט המשפט" לעורך דין צדוק.

אני מתיר פרסום החלטתי זו ללא פרט מזהה כלשהו אודות הצדדים.

ניתנה והודעה היום א' חשוון תשפ"א, 19/10/2020 במעמד הנוכחים.

ארז שני, שופט